

MANIFEST **8a** Festa de la **DIVERSITAT**

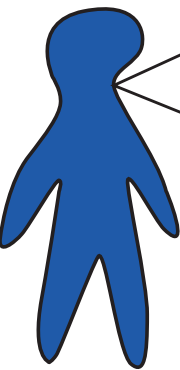

Ens volen fer creure que el món ha canviat i que tothom s'hi ha d'adaptar, sent més dur, més lluitador, més competitiu, més inflexible.

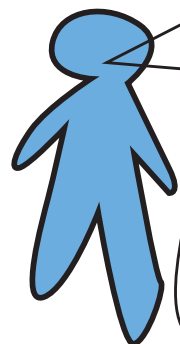
Que l'èxit és qüestió de resultats, de números, d'estadístiques i d'acumulació. Que el sentimental és el perdedor; i el calculador, l'etern vencedor.

Ens volen fer creure que l'estat de guerra és natural, que cal lliurar batalla contra l'enemic, el terrorista, l'estranger, aquest que parla una altra llengua, prega a un altre Déu, amenaça la nostra feina, la nostra escola, el nostre sistema sanitari...

Ens volen fer creure que tots els nous són benvinguts quan els dies són bons, hi ha bonança econòmica i es necessita mà d'obra, però que s'han de reenviar als seus països d'origen quan els dies es tornen dolents.

Ens volen fer creure que pensar en un mateix, en el seu plaer, en el seu consum és el principi i la fi de la felicitat i que a més a més, no ens podem fiar de ningú, ni del col·lega, ni de l'amic, ni dels parents, ni dels germans, que la vida és una llarga lluita solitària.

Però nosaltres pensem que l'ésser humà no ha canviat tant, que les seves necessitats són les de sempre i les d'arreu i es diuen afectes, amistats i amor.

Són aquests valors els que el realitzen, molt més que qualsevol objecte, que els sentiments són els que l'ajuden a créixer, a aprendre i a rendir.

Però nosaltres sabem que la por és mala consellera, i una estratègia fàcil, una trampa que ens impedeix pensar i ser solidaris.

Sabem que l'obertura, el somriure, el voler aprendre i conèixer la cultura de l'altre, dissipa qualsevol dubte i és font d'enriquiment, de col·laboració i de pau.

Però nosaltres rebutgem que qualsevol ésser humà sigui assimilat a una mercaderia. Cada home, cada dona és una història, un drama, una vida.

Rebutgem que les lleis d'immigració, de la vergonya o altres, estableixin barreres, quotes, prohibicions i facin renéixer diferències oblidades entre ciutadans en funció del seu origen, de les seves creences o del color de la seva pell.

Però nosaltres recordem que tots els grans avanços han estat col·lectius, que les grans conquestes socials i polítiques han nascut de mobilitzacions massives.

No ens pretendrien desarmar amb la seva adoració de l'individu?

Ens volen fer creure que després de la crisi, hem de seguir creixent, creixent, creixent fins a l'infinit per crear riqueses, donar treball i resoldre tots els nostres problemes.

Però nosaltres recordem que acabem de créixer durant 20 anys, a un ritme frenètic, mai vist i insostenible per al nostre planeta, però que la riquesa creada no ha fet res més que concentrar-se en poques mans i augmentar les desigualtats.

I nosaltres **preguntem**: Si parlen tant de créixer, no serà per evitar parlar de distribució?

Ens volen fer creure que la crisi cau del cel, com un cicle, una tempesta, una maledicció de Déu...

Però nosaltres hem vist el diner prepotent apoderar-se dels esperits, de les borses, de les empreses, dels que pesen en el món, dels que donen consells i no en volen rebre cap, ni cap regulació, ni cap impost, ni cap estat.

Rebutgem que aquests ens dictin de nou les lleis i volem controlar-los per canviar les regles del joc.

Ens volen fer creure que la paraula llibertat és una paraula màgica, i que té el mateix valor tant si s'aplica a les finances com al pensament, a la mercaderia com a l'expressió.

Però nosaltres sabem que algunes llibertats oprimeixen.

I si diem: LLIBERTAT, SÍ, rebutgem que serveixi per explotar, asservir, esclavitzar o anar en contra de qualsevol dret humà.

Ens volen fer creure que l'home blanc és el guia suprem de l'univers, el civilitzador, el que porta la llum als continents salvatges.

Però nosaltres sabem que aquest home blanc és també el trist inventor d'un sistema depredador i sense horitzons, anomenat capitalisme.

Nosaltres **preguntem**: I si en lloc d'ensenyar, aprenem a aprendre, aprenem a descobrir que en els pobles més llunyans es pensa en el futur, en el què romandrà a les generacions següents?

Què n'hem fet del planeta?

Podem estar-ne orgullosos?

I si aprenem simplement a demanar perdó, a demanar consells, per tots junts reconstruir, tots junts repartir i tots junts viure en pau?

